

ORTUTAY PÉTER

EGYFORINTOS FEKETÉK

Vilinek kezdett igazán jó kedve lenni. Miért is ne a harmadik pohár után? Viccelődni támadt kedve. Nem szerettem, mert hülye viccei voltak. Gondoltam, most is mond mindjárt egy ilyet. Mondott is.

– No, kedves barátom, tudod-e, melyik a legszagosabb virág? – kérdezte és nemcsak a bor csillogott a poharában, hanem a szeme is.

– Persze – feleltem. – A lilium.

– Nem.

– Akkor a rózsa.

– Nem.

– Jó, akkor szabad a gazda.

– A Pusoma Ibolya.

Elöntött a pulykaméreg.

– Hülye vagy te, Vili, és a vicceid is hülyék – mondtam, de már nem haragudtam. Röhögtem. – Muszáj mindig ilyen rasszistának lenni?

– Nem vagyok az – mondta Vili. – Internacionalista vagyok. Szeretem a nemzeteket. S elsősorban az angolt.

– Miért?

– Hogy-hogy miért? Hallottál már Shakespeare-ről?

– Egy keveset.

– És James Joyce-ról?

– Róla is. De ő ír volt.

– De angolul írt. És még Horthy Miklóst is tanította.

– Ezt nem tudtam.

– Sok mindent nem tudsz, komám. Például azt se, hogy ki volt az a pesti nagymama.

– Csakugyan nem. De eddig nem is említettél ilyet.

– Ez igaz. De ha fizetsz még egy pohár Izabellát, akkor majd róla is mondok egy szép igaz mesét.

Odamentem hát a *Szkála* oltárához, a pulthoz, és kértem a *gyevuskától* még két pohárral. Az egyiket máris elébe tettem. Megszagolta, kortyolt belőle, elhúzta a száját, mintha rossz lenne.

– No, akkor halld, amit mondok. Mert ha már annyit meséltem neked a

felmenőimről, akkor anyai nagyanyámat se hagyhatom szó nélkül. Mert még meg találsz rám sértődni, hogy olyan tudatlanul kell meghalnod. Szóval, nem cifrázom, hanem egyenesen belevágok. Vitéz Györgyné volt a tisztességes asszonyneve, a leánykori pedig Gerschmeier Irma. Úgy bizony, Gerschmeier, jó apám nagy gyönyörűségére. Mert így cukkolhatta, azaz szemére hányhatta anyámnak esetenkénti zsugoriságát – dehogyan volt ő zsugori, épp anyám, aki két kézzel szórta szeretetét és mindenét, amije csak volt – azzal, hogy persze, ha egyszer sváb vér is csörgedezik az ereiben.

– Csörgedezett?

– Ezek szerint igen.

– És talán ezért nem akartál róla mesélni?

– Dehogyan. Csak azért nem meséltem róla, mert nem volt annyira része az életemnek, mint az itteniek. Messze volt tőlünk. *Zá granyicej*, tudod, külföldön, Budapesten lakott.

– Lám, ezt se tudtam. Bár mondtad, hogy apád Pesten járt szemináriumba.

– Egyetemre, lüke. A Pázmány Péterre. Akkor hát mégiscsak említettem.

– Lehet. De úgy látszik, nem figyeltem.

– Akkor hát figyelj. Mert a pesti nagymama is megér egy misét.

– Ezt hogy érted?

– Úgy, hogy volt szerepe az életünkben. Például, amikor mélyszegénységben éltünk, ő ruházta szinte az egész családot. Mert menetrendszerűen hozta a használt ruhát a „gazdag” Budapestről. De hogy ne csapongjak, megpróbálok egy kis kronológiai sorrendet tartani a róla szóló beszámolómban. Ne szólj már mindig közbe.

– Jó. De mégis, mi a legfontosabb, amit először is tudni kell róla?

– Például azt, hogy mi, gyerekek, irigyeltük. Mi itt nyomorogtunk egy lepra országban, ő pedig odaát élt szabadon, jó módban.

– De hát ez nem igaz. Volt ott is probléma elég. Elég, ha csak arra a gazember Rákosira gondolsz, aki pápább volt a pápánál, azaz rosszabb volt, mint maga a megtestesült sátán, a Sztálin Józská.

– Így igaz. De mi ezt honnan tudtuk volna? Talán még jó anyám se volt egészen tisztában azzal, hogy milyen is ott az élet. Biztos azt sem tudta, mit műveltek a szovjetek Budapesten, és az egész országban a háború alatt és után. Hogy Budapest romváros lett, és az emberek döghúst ettek, a „felszabadítók” megerősokolják a nőket, elviszik az embereket, s aztán meg kiteleptették mindenkit, akiről azt mondták, hogy osztályellenség... és így tovább. Nehéz idők jártak arrafelé, bizony nehéz idők. Itt nálunk Ungváron legalább

háborús pusztítás nem volt. A kőhíd volt az egyetlen háborús áldozat. A német és magyar csapatok, hogy ne kerüljenek harapófogóba a románok kiugrása után már 1944 őszén szépen kivonultak Kárpátaljáról, a szovjetek meg szépen bejöttek és „felszabadítottak” bennünket. Boldogok lehettünk.

– No, ez már régi mese. Beszélj inkább a pesti nagymamáról.

– Fentebb említettem, hogy anyám két kézzel szórta szeretetét, nagyon tudott szeretni. Bár ezt sosem mutatta. Embernek legalábbis. Istennek meg minek, hisz úgymé a szívekbe lát. Így természetes, hogy amikor nagyanyám, szegény, megöregedett, megromlott a hallása és a látása, és baj volt az emlékezetével, mert sok mindent elfelejtett, azt mondta neki: „Anyu, gyere hozzám ide lakni, Ungvárra.” Nem igen ecsetelte, hogy miért. Tudta ő jól, hogy anyja ott Pesten, a nyolc kerületi Vajdahunyad utca 38 vagy 39-ben, a saját otthonában hogyan él. Nem igen kapja meg azt, amit egy öreg szülő joggal elvárhatna családjától. Mert volt ott Pesten is neki egy lánya, anyám húga, akiről – hogy ne bántsam emlékét – csak annyit mondok, hogy nem igazán szerette az anyját. Talán ő is beteg lehetett szegény, hisz alig egy-két évvel élte túl – szóval ő még a szépen csempézett fürdőszobában sem engedte tisztálkodni, mert arra hivatkozott, hogy koszos, piszkos lesz tőle a szép fehér fürdőszoba. Hát persze, hogy koszos, ha nem tud megfürdeni. Főzni, mosni se volt hajlandó anyjára, ő pedig már nem bírt, vagy legalábbis nem nagyon. Csak sínylődött ott az öregasszony. Megtűrt személy volt saját otthonában, vagy talán még az sem.

– Így hát idősebbik lányához költözött Ungvárra, és fürdött szeretetében. Anyám minden reggel megfőzte neki a kávé, és eléje tette, reggeli előtt vagy közben meg apám adott neki 3 cent szívverősítőt, egy kis konyakot egy kispohárban. Mondta is egyszer apám, hogy „kíváncsi voltam, vajon nagyanyátok mindent elfelejt vagy nem igazán mindent, és egyszer nem adtam oda neki a megszokott adagját.” Erre nagymama azt kérdi: „Fiacskám, már nem szeretsz?” – „Miért, anyuka?” – kérdi apám. – „Mert nem adsz nekem inni”, felelte nagyanyám.

– Lám, erre emlékezett. Ami jár, az jár, azt idős kora ellenére sem felejtette el. Mint ahogy azt sem, hogy jó kávé csak anyámtól kaphat. Mondta is neki minden reggel: „Babuci – így hívta anyámat –, hogy te engem mennyire szeretsz, Babuci. Mert ilyen jó kávé csinálsz nekem. Nagyon szeretsz, Babuci.” Anyám ilyenkor csak legyintett. Anyu, hagyd, mondta. Hisz csak természetes a gyermeki szeretet. Egyszer valahogy én is kedveskedni akartam nagyanyámnak, és megkérdeztem, ne főzök-e neki

kávét. Elfogadta. Meg is csináltam azt a kávét ugyanabból az Omniából, ugyanazzal a kotyogós főzővel, ahogy anyám is szokta. De amikor odatettem eléje és belekóstolt, dühösen rám fortyant: „Mi az, fiam, meg akarsz mérgezni. Ez nem kávé, hanem lötyty, moslék, ezt nem lehet meginni.” És kiöntötte a mosogatóba. Nem mondtam semmit. Nem sértődtem meg. Megértettem: jó kávét csak az ő drága Babucija tud neki csinálni. Meghagytam hitében, és a lánya – aki az anyám volt – iránti imádatában.

– Egyszóval a pesti nagymamának anyám házában mindene megvolt, amit egy öreg szülő gyerekétől elvárhat az isteni törvények értelmében. Mert, ugye, a Szentírás is azt mondja: „Tiszteld atyádat és anyádat, hogy hosszú életű lehess a földön.” De anyám nemcsak az isteni törvényeknek, hanem a szívének is engedelmeskedett. Így nagymama mindent megkapott, még azon felül is mindent. Fülhallgatót a tévéhez, melegítőt a lábához, tiszta alsó- és felsőruhát, fürdetést, mert anyám hetente egyszer jól lecsutakolta az öreglányt személyesen is a fürdőkádban, hisz már a fürdőkádba is nehezen tudott belépni. Dehogy volt ő már koszos; Ungváron anyám házában olyan tiszta volt, mint a harangszó. (Ez egy tükörfordítás angolból, hogy értsed, komám). Egyszer viszont megharagudott rá az anyám. Azt kérdezte tőle valahogy, hogy „anyu, mondd, hogy érzed magad nálam?” Mire a nagyanyám így válaszolt: „Nagyon jó itt nálad, kislányom, nagyon jó, hisz mindent megkapok, ami kell. Csak tudod, valahogy vágyom haza Budapestre.” Anyámat elöntötte a pulykaméreg: „Haza? Tőlem? – kérdezte dühösen. – De miért? Hisz otthon épp hogy a sarki közértebe tudsz csak lemenni, vagy még oda se, és még egy kiflit se kapsz ingyen senkitől?” „Nem tudom, kislányom – válaszolta erre csendesen nagyanyám. – Nem tudom, miért. De hát Pest az Pest! Hisz tudod. ”

– Hát igen. Pesti nagyanyám majd egész életét ott élte le Pesten abban a lakásban, amit fentebb már említettem: VIII. kerület Vajdahunyad utca 38. (vagy 39). Egy körfolyosós ház második vagy harmadik emeletén két szoba konyhában. De munkahelye a nagyanyámnak „a boldog felszabadulásig” nem volt soha. A háztartást vezette, ellátta férjét, és két lányát nevelte férje, azaz a nagyapám banktisztviselői fizetéséből, mert ugyebár kétszáz pengő fixszel – annyi lehetett nagyapám akkori fizetése, vagy talán valamivel több vagy kevesebb, nem beszélt róla a fáma – szóval, kétszáz pengő fixszel az ember könnyen viccel. Persze nem ment ez azért olyan könnyen, jól be kellett osztani azt a pénzt, mert a két lányt etetni, öltöztetni, nevelni kellett, és férjuramnak, mármint György nagyapámnak is voltak igényei.

Őt csak egészen kicsi koromban láttam, és így nem is emlékszem rá. De ahogy anyám mesélte, jól ettek, még válogattak is (fúj, mondták a lányok, ennek a tejnek tehénszaga van, nem kell), szépen öltöztek, és mindketten – ő és az Ica húga – apácáknál nevelkedtek a Ranolder gimnáziumban, s az is pénzbe került. Nem volt a Ranolder egy Notre Dame de Sion, mely Németh László szerint „magasan volt Pest Buda felett és a pénztárcák felett”, de az ottani tanárok és tanárnők a hivatásuknak tekintették a tanítást és ennek megfelelően tanítottak úgy, hogy abban nem volt hiba. Aztán még annyit tudok jó anyám férjhezmenetel előtti idejéből, hogy a Ranolderben szerzett tanítónői diplomáján kívül volt még egy munkahelye is a Szent István körúton, ahová néha nem villamossal, hanem gyalog ment a Nagykörút végig. Ha jobban belegondolok, és magam elé képzelem az útvo-nalat a térképen a Vajdahunyad utcától a Szent István körútig, hát nem is volt az valami kis távolság. De hát akkor anyám még húsz éves sem volt, úgyhogy mi volt az neki. Semmi. Csak a szép kirakatok jelentettek komolyabb akadályt, mesélte nekünk már az ungvári szegénységben, mert szeretett nézelődni. És Pest már akkor csillogott, villogott. Talán jobban is, mint most, hisz a Nagykörút és az ott sorakozó gyönyörű épületek is alig voltak húsz évesek. Úgyhogy azt, hogy néhányszor elkésett a munkahelyéről emiatt, könnyű megérteni.

– Na, aztán amikor Kárpátalján újra magyarok lettünk, tehát úgy 1939 körül, nagyanyám elküldte lányait édes testvéréhez, Idához Beregszászba nyaralni. Lement hát a két pesti lány, Ica és Gabi, az aprócska Beregszászra, mely, meg kell adni, a cseh időkben szépen kiépült, és ott megismerkedtek apámmal. Úgy tudom, apám és anyám ott helyben egymásba habarodtak. Ica is hajtott rá, mármint az apámra, mert hát ő volt, legalábbis szerinte, a szebbik, és mindenképpen a rámenősebb, de apámnak csak Gabi kellett. Olyannyira, hogy amikor Olmützből átíratkozott Pestre, a Pázmány Péter teológia fakultására, komolyan udvarolni kezdett. Hogy nagyanyám, vagyis leendő anyósa kegyeit is elnyerje, minden látogatáskor vitt neki egy csokor bokrétát és bonbont, mert azt nagyon szerette. És persze, mint jólnevelt úri fiú, a kézcsókról sem feledkezett meg soha. Nagyapám viszont legtöbbször morgós kedvében volt. Aztán apám rá is jött, hogy miért. Ui. amíg nem járt fel anyámhoz, nagyanyám mindig engedélyezett a férjének vasárnaponként egy üveg bort, amit úgy egyedül, társaságban vagy társaság nélkül lassan elszopogatott. Ő ui. inkább a jófajta borocskát kedvelte, és nem a bonbont. Törzshelye is volt az egyik vendéglőben valahol a

Baross utca elején, nem messze lakásától. Oda is be-benézett időnként, amit nagyanyám persze nem nagyon szeretett, mert előfordult, hogy időnként kvaterkázás közben becsípett egy kicsit, és akkor, mint jó anyám mondta, durva volt. Hát, van ilyen, előfordul. Morgós meg apám látogatásakor azért volt, mert először is otthon kellett maradnia, a vendéget fogadni, semmi Baross utca vagy ilyesmi, és ráadásul az üveg borocskája is le lett tiltva. Nehogy mán a leendő vő azt higgye, hogy alkoholista vagy zugivó az apja annak a lánynak, akit szeret és feleségül akar venni. Így érthető, hogy nem volt ilyenkor jó kedve. De apám, mivel nem volt egy buta seminarista, erre könnyen rájött. És hogy nagyapámnak, azaz leendő apósának is elnyerje jóindulatát, trükkhöz folyamodott. Amikor tiszteletét jött tenni, félrehívta nagyapámat, és odasúgta neki: „Gyuri bátyám, a szenes pince ajtajánál talál valamit. Csak tessék dugóhúzózt vinni.”

– Nagyanyám nem győzött csodálkozni, hogy ezek után a férje olyan szívesen, és gyakrabban ment le a pincébe fáért, szénért. Mondta is neki: „Mi van veled, Gyurka, máskor noszogatni kell téged, hogy lemenj és hozz egy kis fát, most meg rögtön pattansz?”

Udvarlásuk részleteit nem ismerem, erről valahogy sem apám, sem anyám nem beszélt, vagy csak igen tartózkodóan, de egy kis epizód megmaradt emlékezetemben. Ui. az történt, hogy egyszer mozi vagy színház helyett apám futballmeccsre vitte el anyámat, akkor már a mennyasszonya volt, az Üllői úti Fradi pályára. Azért oda, mert az öccse, Béla is épp a Ferencvárosban játszott akkoriban. Balszélső volt a csapatban. És hát az történt, hogy egy erősen megrúgott labda épp egy kényesebb helyen taláta, mire összeesett és fetrengeni kezdett fájdalomában a pályán. Anyám meg ijedten kérdezte apámtól: „Mi történt Tutival, mi történt?” Ő meg, nem mert válaszolni, szégyell. Akkoriban nem volt illő ilyen dolgokról beszélni hölgyek társaságában. Mire egy borízú hang mellette, biztos ismerőse lehetett, a segítségére sietett: „Mondja már meg, fiatalúr, a mennyasszonyának, hogy jól tőkön rúgták az öccsét.”

Ezt apám később többször is elmesélte nekünk, gyerekeinek (büszke volt focista öccsére), méghozzá anyánk előtt, s közben egy kicsit mosolygott is hozzá merészen. Hogy lám, ő milyen bátor, kimondja azt, amit nem szabad. Ill. nem volt szabad akkor régen.

Aztán 1941. szeptember húszadikán megtörtént a nagy, világra szóló esküvő, és a szüleim egybekeltek. Úgy hitték, minden a legnagyobb rendben megy majd és csodás életük lesz. Apámra fényes karrier vár, anyám

pedig szépségével és eszével az ungvári felső tízezer pesti üdvöskéje lesz. Minden bizonnyal így is lett volna, ha a világtörténelem másképp alakul. De hát nem úgy alakult.

Jött a „felszabadulás”, bejöttek ruszki testvéreink, lecsatolták Kárpátalját az anyaországtól, azaz annectálták, akkori (és sajnos a mostani zsargon szerint is) újraegyesítették „szülőanyjával”, *mátuska* Ukrajnával, mely akkor a nagy Szovjetunió elidegeníthetetlen része volt, hisz „egybeforr” vele, és megtörtént az, amire még rémálmainkban sem gondoltunk. A Gulág, a mélyszegénység és a többi. Ráadásul létesült még egy vasfüggöny is. Nekünk Magyarország is külföld lett. Se be, se ki. Anyám még édesapja temetésére sem tudott kimenni ötvenben. Nagyanyám se jöhetett Budapestről egészen... meddig is? Amíg Sztálin meg nem halt.

Talán 1956-ban látta egymást újra anya és lánya, azaz a nagyanyám és jó anyám. Emlékszem, ponyvás teherautóval érkezett egyszobás Minaj utcai albérleti lakásunkba. Micsoda nagy öröm volt ez. Sok mindenért nagy öröm.

Nekünk, gyerekeknek, és nekem személyesen, már csak azért is, mert elemózsiával megrakva érkezett nagyanyám a szegény Ungvárra. Hozott mindent, csokoládét, téli szalámit, és kenyeret. Olyan nagy, szép magyarországi kerek kenyeret, mint egy malomkő, mely egy hétig is elállt, és friss maradt. Nagyon szerettük. És aztán használt ruhát, néha újat is, sokat és mindenkinek. Nekem zakót, nadrágot, cipőt, kabátot... Ami azelőtt, az anyagnak, azaz a nagyanyámnak a mennyből (a „gazdag” Magyarországból) való lejötteig soha sem volt egyikünknek sem. Hát persze, hogy mindig kedves vendég volt a pesti nagymama. Hisz ő ruházott, halmozott el ajándékokkal, amikor megjött. Minden évben legalább egyszer...

Hogy miből futotta neki erre a nagy adakozásra, hát azt is elmondom, ahogy ő mondta. No, nem a fizetéséből, mert az nem volt, ő de igazán jó, de... Kávés néni volt a nagyanyám. Pontosabban egy presszóban főzte a feketekávéét Pesten a Baross utca (lám, megint a Baross utca) és a Nagykörút sarkán. A kávé, a feketét, meg szerették a pestiek, sorba is álltak érte kora reggeltől késő estig. És hogy megkapják napi egy vagy több adagjukat a szocialista rendet betartandó oda kellett menni a pénztárhoz, meg kellett venni a blokkot, és azzal kellett menni a kávéért, az adott esetben nagyanyámhoz, aki a kávé, és neki kellett odaadni a blokkot, hogy meglegyen az a kávé. De ha nem volt a blokk alatt egy forint, akkor a kuncsaftnak semmi joga sem volt csodálkozni azon, hogy gyengére sikeredett az ő adagja. Van ilyen, nem? Szóval, íratlan törvény volt, hogy a blokk

alatt ott kellett, hogy legyen az egy forint, ha jó kávékat akart a kedves vendég... Hát ezekből az egy forintos feketékből lett nekünk használt és új ruha, kenyér és téli szalámi. Nem magának gyűjtött a nagyanyám, hanem a lányának, és így persze minékünk. Mert bennünket, ötünket is szeretett szegény, hisz imádott lányának voltunk a csemetéi.

Aztán, ugye, mint minden ember, ő is megöregedett, magatehetetlen lett, nem tudta ellátni magát, és így segítségre szorult. Otthon ezt nem kapta meg. Anyám olyan természetesnek vette, hogy magához vegye az édesanyját, ha egyszer erre van szükség, hogy más meg sem fordult a fejében. Megtáviratozta Budapestre, jöjjön, mert várják. Kiment eléje Csapra a vonathoz, amikor megérkezett, és hazahozta szegényt. Most ő, a nagyanyám volt lerongyolódva, rendetlenül, öregasszonyosan öltözve, és talán éhes is volt, ki tudja, mint aki nem is a „gazdag” Budapestről érkezett volna. Úgyhogy anyámhoz költözött, Budapestről Ungvárra. Apám beleegyezésével természetesen. Ahogy anyámnak, úgy apámnak sem fordult meg a fejében soha, hogy az isteni parancs ellen cselekedve hagyja feleségének anyját nyomorban tengődni. Befogadta, felkarolta, magához ölelte, mert végtelenül szerette Istent és a feleségét, az anyámat...

Amikor már Ungváron lakott anyámnál és apámnál, és már sok baj volt az emlékezetével, mert már öreg volt szegény, és nehezebben működtek agytekervényei (már bennünket, unokákat is nehezen tudott beazonosítani, összetévesztett bennünket egymással, a dédunokákról már nem is beszélve), hogy felvidítsam, néha megkértem, hogy mesélje el esetét azzal a munkásemberrel, akit olyan jól megtréfált egyszer. Történt ugyanis, hogy egy szép reggelen, nagyon korán, szinte hajnalban, beállított hozzá a presszóba egy munkásember, és kávékat kért. Jó kávékat akart inni, de elfelejtette az egy forintot a blokk alá tenni. Mert tulajdonképpen nem is pesti volt az úri ember és nem tudta, hogy itt ez a szokás. Ez az epizód, minden feledékenysége ellenére valahogy erősen megmaradt nagyanyám emlékezetében, és mindig jó kedvre derítette, ha eszébe jutott. Ezért szívesen elmondta akár százszor is, ha arra kértem.

– Tudod, fiacskám – mesélte –, bejött hozzám hajnalban ez az ember és kávékat kért. „Nagyon fáradt vagyok, *nacsasasszony*, most jövök a vonatról – mondta –, ezért tessék mán nekem egy igazán jó feketét csinálni.” „És milyen legyen az az igazán jó fekete, uram?” – kérdeztem tőle. „Biztosan tetszik tudni, hogy milyen. Nekem csak az a fontos, hogy sok legyen, meg édes és forró.” – No, gondoltam – folytatta elbeszélését a nagyanyám –, ez

se ivott még jó kávé életében. Ezért jól megtömtem a gépet zaccal, azért ízesítettem egy kicsit rendes pörkölt kávéval is, engedtem rá sok forró vizet egy nagy bögrében, a vizet sose sajnáltam a vendégtől – mondta nagyanyám és nevetett –, tettem bele öt kanál kristálycukrot, és odaadtam az embernek. Megitta, megköszönte és azt mondta: „Nagyon szépen köszönöm, *nacsasasszonyom*. Még soha életemben ilyen jó kávé nem ittam.” „Egészségére, uram, egészségére”, mondtam neki komolyan, de magamban jót nevettem – fejezte be a sztoriját a nagyanyám, és kacagott hozzá hangosan. Mindig jó kedve lett tőle.

– Meg is fordult a fejemben nem egyszer: vajon nem ezért haragudott-e rám, hogy én tettem eléje azt a kávé, amit főztem és nem az anyám? Vagy talán azt hitte, hogy eltanultam tőle az „igazán jó fekete” főzésének a trükkjét? De gyanítom, hogy inkább, ahogy Aigner Szilárd esetében is csak a friss kávé a jó kávé, úgy őneki is csak az volt a jó kávé, amit az anyám csinált és kavart meg neki mindig, saját kezűleg az ő szeme előtt azon a konyhaasztalon, mely mellett ült reggelijét eszegetve, no meg a három centis konyakját iszogatva. Ilyenkor biztos nem is a kávé látta, hanem csak azt a szeretetet, amely körülvette, és persze az ő imádott Babuciját, aki őt annyira, de annyira szereti, hogy lám, a világ legjobb kávéját sem rest neki elkészíteni és eléje tenni anélkül, hogy odacsúsztatná neki az egy forint borraivalót. És teszi ezt szó nélkül, szeretettel... magától értetődően.